

april 2012

Karibi 2012

Odvetrni otoki

12. april 2012, četrtek

Ljubljana - Guadeloupe

In danes je končno nastopil tako težko pričakovani dvanajsti april.

Noč je bila spet kratka, kar je bilo tudi za pričakovat. Ritem obiskov in dela je bil uničujoč. Urejanje zadev, ki jih moram postoriti doma, od zdravnikov do bank, ambasad, pošte in ostalih takih zadev, pa selitev pisarne, vključno z vsem, kar paše zraven. Veliko dela. Ne vem, ali sem šel kdaj spat pred eno ali drugo uro ponoči. Srečal sem se skoraj z vsemi prijatelji in vsa srečanja po vrsti so bila prijetna. Kako malo je potrebno, da je človek srečen. In kar je najpomembneje, dočakal sem novega vnuka. Mislim, da bo zdrav - takoj, ko sem dobil sporočilo o rojstvu, sem prekinil z delom in popil nekaj na njegovo zdravje. In cel hrib skupaj z mano. Mislim, da bi to moralo vsaj malo prispevati k premagovanju zank in ugank, ki še čakajo Jaka v življenju. Naj bo lep, zdrav in močan! In pameten.

Malo pred šesto se z Vesno odtaksirava na Brnik, kjer se spraviva vsak v svoj avion, čeprav letiva na isti (končni) relaciji. Jaz letim na Guadeloupe preko Pariza, ona preko Frankfurta in St. Lucije. Vsak s svojo kompanijo. In oba imava vmes avtobusni transfer med letališči (ok, Vesna tega tukaj še ne ve), jaz v Parizu in ona na St. Luciji. Samo. Meni nikakor ne uspe dobiti boardinga za bus v Ljubljani (na Guadeloupe je bilo to samo po sebi umevno), dobim pa boarding za Guadeloupe. In nikakor ne uspem prepričati tete pri Air France, da mi da karto še za tretji let (res, da je po cesti, a je to kljub vsemu connection flight, saj imam eno karto). No, v Parizu je potem vse urejeno v trenutku in z nasmeškom (ja, ja, saj vemo, da na nekaterih letališčih tega ne razumejo, saj ni prvič...). Vesna na St. Luciji ima podobne težave. Tam ji pa kar immigrationka pove, da s tega letališča ni onward leta za Guadeloupe. A? A otoček sredi morja ima dve mednarodni letališči. In potem pretepanje s taksisti. Če ne bi cenkala, bi jo vožnja z juga na sever otoka stala toliko, kot iz Frankfurta do sem. In Liat je spet stari dobri Liat. Ne drži se voznega reda. Tokrat odleti pol ure prej in se spotoma ustavi še na Antigui.

Kakorkoli, ob šestih sem jaz na cilju (on-time) in grem preveriti cene rentičev. Zadnjič z Darkom so bile zelo visoke. In zavijem kar do Europcara, ker računam, da so tu najvišje in je cenkanje najbolje začeti kar tukaj. Imam eno telefonsko cifo rentiča iz marine, kjer je cena ugodna in mislim z njo mahati na pogajanjih. Pa ni treba. Tukaj je avto že v startu cenejši in plačam pol toliko kot zadnjič, pa še avto je večji. Rutinsko torej vzamem rentiča in malo pred osmo zvečer poberem še Vesno. Pa na Malo, ki naju je počakala v izvrstni formi. Toliko, da zalaufava elektriko in vodo, pa greva na pijačko v lokalni bife. Ampak. Prav pogosto tukaj najbrž ne bova več. Za dve pivi in eno pinjo colado sva plačala 23 evrov, kar že malo meji na dober okus.

medtem časom,ko naju je Mala čakala, so se v SLO dogajali pomembni dogodki: dočakala drugega vnuka Jaka

dedi preživel tudi nekaj trenutkov z vnukom Janom

medtem,ko Jan skače po sobi, Jaka mirno spi

pa je bila tudi Velika noč in barvanje jajc

pa praznovanje Katjinega roj.dne- itak hrana the best!

naša Ljubljana v pomladanskem prebujanju

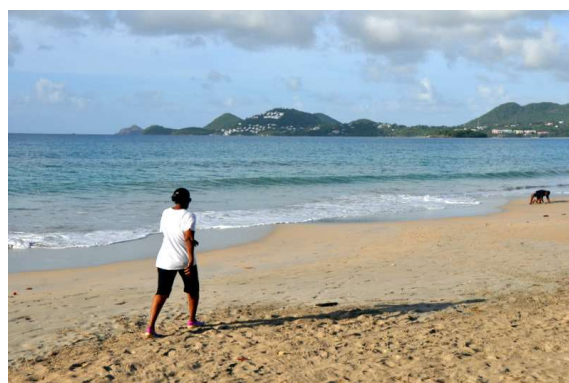
veliki brat čuva malega brata - po fr.Žan in Žak

celo regrat pred cvetenjem mi je uspelo jesti v solati

St.Lucia iz letala - smo krožili nad otokom kar 10 minut

tek po peščeni plaži pred letališčem St.Lucia

kdo bo vrgel prvi kepo mivke ?

bo peščeni grad ?

13. april 2012, petek

Guadeloupe

Zjutraj najprej pokličeva preko Inmarsata Lili in Tomaža na Heron. Preko satelita! Klic je na naju oddaljena eno dingi postajo. In pridingirata naokoli in malo poklepetamo. Pa se spokamo v rentiča in v šoping. Šoping hrane. In električnih pripomočkov. Tukaj je evrolandija in vprašanje je, kje bom spet lahko kupil karkoli na 230V in z našimi vtikači. Pa nazaj. Naš Peugeot 206 ima ravno toliko prtljažnika, da vanj nekako stlačimo dva velika vozička hrane. In nas štiri. Ta malček najbrž še nikoli v svojem kratkem življenju ni bil tako obremenjen...

Zvečer pa BBQ na Heronu. Tomaž se prelevi v water taxi driverja in naju oddingira k njim in potem še nazaj. Vmes pa speče kar nekaj mesa, ki je vse po vrsti dobro. Očitno je tole spet mesto, kjer se da kupovati dobro meso. Klepetamo cel večer in povedati si imamo veliko. Kot da bi se že leta poznali, pa smo se danes prvič videli. Heron je enaka barka, kot Mima, le da je bila v čarterju in je opremljena čartersko. In potem predelana, jasno. Tomaž je ukinil nepotrebne kabine. Tudi razpored v salonu je drugačen kot na Mimi. Večer je za naju z Vesno dolg, spat greva ob sedmih zjutraj po najini biološki uri. Računam, da bom s takimi rezi najhitreje premagal jet leg.

šoping hrane in pijače je bil uspešen

Mala v marini

Lili in Tomaž Pelko - še en par, ki mu je bolj fajn na morju kot na suhem

za žejo pa eno pivo, dva ...

14. april 2012, sobota

Guadeloupe

Noč je bila kratka. Taktika, da zvečer potegnem čim dlje in s tem premagam jet leg se mi očitno ni izšla. Vseeno se spravim k delu. Veliko ga imam za narediti. Se pa vse skupaj pozna na produktivnosti in okoli poldne se samo za trenutek uležem. Trenutek, ki traja do štirih. Vesna medtem opere in nabavi plin in - spi. Ampak, tako vendar ne gre!

Ob štirih zatorej direkt v avto in naokoli. Greva proti vzhodu, pogledati si manj zanimive dele otoka. In res so manj zanimivi! No, upam, da je to res. Da bodo drugi vseeno boljši. Tile tukaj so namreč povsem nezanimivi. Še najbolj pritegne dejstvo, da je nad Atlantikom le 2 Bf in da vala skoraj ni. Danes je bila idealna prilika za plovbo na vzhod. Nekaj peščenih plaž s palmami sicer res je, to je pa tudi vse. Ostala turistična infrastruktura je - francoska. Edino Le Mouele je pogojno za prežvečiti s svojo ribiško lučico in jazz bandom, ki se pripravlja na nastop na ploščadi nad morjem. Lučico, kjer je riva preurejena na novo in se preko reke, ki teče v morje, vije most za pešce. Skoraj identičen je tistemu preko Ljubljance nasproti Mačka. Teak in inox in reflektorji ob strani. Tudi klopce so iz take kombinacije. Če sem zato hodil v Karibe...

Niti na pijači ne postojiva, greva dalje. Dalje v noč in gužvo. Podobno tisti na Sint Maartenu. Skoraj uro potrebujeva za dva ali tri kilometre. Ah, ja... Že z Darkom sva ugotovila, da je Grande Terre brez veze otok, sedaj se vse skupaj le potrjuje. Jutri greva na Basse Terre in srčno upam, da bo od tam kaj več spominov.

živobarvni grm

hotel v nekaribskem stilu

Grande Terre - Pointe des Chateaux

na vrhu hriba Pointe des Chateaux

v zalivu P.des Ch...

pogled iz zaliva P.des Chateaux

rute vsepovsod ...

samo, da je LE sun rise :)

center mesteca Le Mouele

most v Le Mouele kot na LJubljanici

pogled na mestece Le Mouele

priprave na jazz koncert

15. april 2012, nedelja

Guadeloupe

Končno spet nekaj lepega zame! Mogoče pa tile Karibi le niso tako brez veze. Na izlet greva. Zjutraj najprej malo postoriva in potem se odpeljeva. Preko hribov Basse Terre. Res ne vem, zakaj se večji in bistveno bolj hribovit del otoka imenuje Basse Terre, manjši in nižinski pa Grande Terre. Ampak, Francozi najbrž že vedo zakaj. No, takoj ko zavijeva v hrib, naju pričaka tropski deževni gozd. In moje oči končno lahko malo počivajo. Ah...

Najprej se ustaviva na slapu. Lep je, ni pa kaj posebno visok in vodnat. No, okolica je bujna vegetacije in to šteje. Vsaj pri meni. In vse skupaj se dogaja tudi na dveh minutah od parkinga in to šteje še dodatno. Fotke in naprej. Na zahodno obalo Basse Terre. Pa v predelovalnico kakava na degustacijo. Darko nama je sicer napisal, da naj ne izgubljava časa s tem, pa ga nisva poslušala. Bi bilo pa pametno, da ga bi. Ob nedeljah je namreč zaprto...

Plan B. Naskok na jug otoka. Sight seeing tour imava po Basse Terre (tokrat je to ime mesta, ne dela otoka). Ogledava si tudi marino, ki je precej bolj dolgočasna, kot ona včeraj v Saint Francoisu. Včerajšnja je imela privezano manjšo barko s pravo živo mejo iz palm okoli kokpita. Bravo! Tukaj ni nič podobnega, zato kar po hitrem postopku zapustiva (vsaj ob nedeljah) mesto duhov. Smer La Soufriere, dobrih 1.400 metrov visok aktiven ognjenik. Slab višinski kilometer naš malček še nekako zmore (velik del sicer v prvi prestavi), potem ne gre več. Pa ni kriv avto, ampak zaprta cesta. Naprej se gre peš. In greva. V japankah. Na začetku (ali bolje na koncu - ob povratku) je bazen. In je poln pohodnikov, ki se v njem okopajo in s sebe sperejo znoj s poti. Super! Tudi pot je vsaj nekaj časa primerna za japanke. Očitno guadeloupski planinci planinske poti razumejo malček drugače kot mi. Pravzaprav, tako neurejene poti, kot so v Sloveniji nisem srečal niti v balkanski Grčiji. Kakorkoli, tu je planinska pot tlakovana, višina se premaguje po stopnicah, potočki pa prečkajo na brveh iz tikovine. Z obvezno ograjo ves čas, jasno. In okolica je bujna tropska vegetacija, deževni gozd. In v gozdu ptiči za zvočno kuliso.

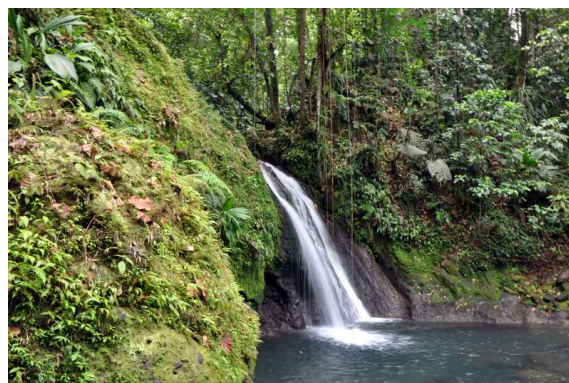
Pa nadaljujema okoli ovinka otoka. Spet zavijeva v narodni park, tokrat že tretjič in prvič z vzhodne strani. Na vrsti so jezera in slapovi. Jezero je nepomembno majhno. Vendar. Ker je postavljeno sredi džungle z množico ptičev, ki pojejo svoje pesmi in skačejo skoraj po meni, podlasicam podobnimi živalmi, ki se motajo pod nogami in raki v vodi, je biti tukaj sam, nekaj božanskega. Bila sva popolnoma sama sredi te žive in (po francosko) zgledno urejene divjine. Čudovito!

Slapovi so tudi (končno) pravi slapovi. Dva sta, en nad drugim, in vsak je višji od sto metrov. In polna sta vode. Tople vode. Kar malo mi je bilo žal, da nisem imel s seboj kopalk, ko sem opazoval ljudi, kako se namakajo v tolmunih. Takole po občutku ima voda tam okoli 25 stopinj. Kot bi Rinki v Logarski dolini dal trojno dozo tekočine in jo pogrel za dvajset stopinj. In nad Okrešelj postavil še en tak slap. No, oni bi moral biti malo večji od Rinke. In nad tem se pne ognjenik, odet v deževni gozd. In običajno tudi v oblake. Danes je bilo na srečo skoraj brezvetrje in posledično je bil vrh lepo viden. In tudi bližnji otoki so bili kot na dlani.

Ampak, vsega lepega je enkrat konec in tako je zmanjkalo tudi banan, ki sva jih imela danes v prehranjevalne namene. In ko ni več banan, je čas za vračilo rentiča. Ok, lahko da sem zamešal vzrok in posledico, ampak rezultat je enak. Ob mraku sva na barki in kmalu sta tukaj tudi Tomaž in Lili. Samo za minutko sta prišla, čakajo ju že. Pa se je minutka vseeno raztegnila v uro. In nekaj pivov. Hvala ti, nevihta!

gozd kot se spodobi

cascade aux Ecrevisses

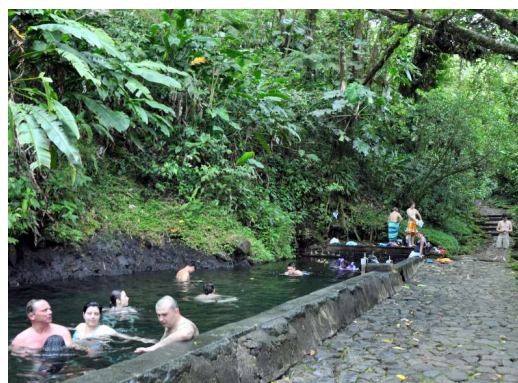
za invalide so francozi lepo poskrbeli; da bi pa kaj v angleščini pisalo ... hm...

Basse Terre

Basse Terre - najprej pomisliš, da je parlament...potem ugotoviš, da je hotel :)

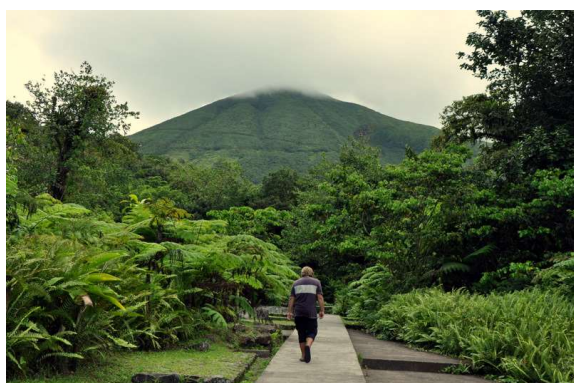
kopanje 25C bazenu sredi gozda

drevo tako široko, da sva še midva zlezla vanj

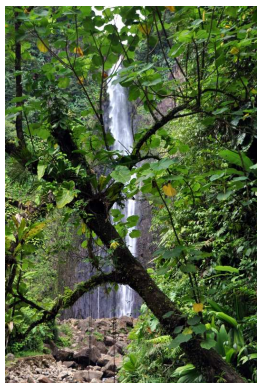
adamov list :)

na poti do slapov - pred nami pa ognjenik

dva slapa - en 110m, drugi pa 115m

tukaj je bilo konec poti-vendar slap je vseeno bilo čutiti

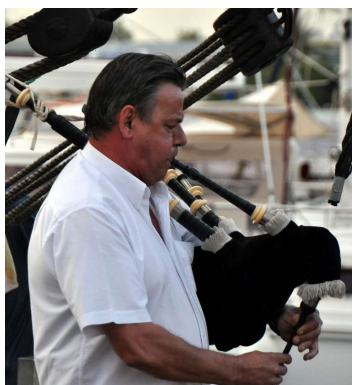
na poti do slapov

16. april 2012, ponedeljek

Guadeloupe

Dan, ki si ga bom zapomnil le po neobičajno močnem severnem vetru v marini. Dopoldan delava, popoldan delava, zvečer delava. Vesna si vmes vzame le toliko časa, da gre v trgovino po svež kruh in plinsko jeklenko, jaz še toliko ne. Nekaj besed spregovori z lastnikom Distant Shores, to je one barke, s katere so posneli kar nekaj pomorskih potopisnih oddaj in jih predvajali (mislim, da) na Travel Channelu. Američan je navdušen nad Malo, še posebej nad visokimi boki in rešitvami spredaj in zadaj. Že v Gibraltarju, pravi, naju je opazoval in se navdužil nad pirniško ladjedelnico. Lepo je to slišati od nekoga, ki je preplul že cel svet. No, strašno vesel je tudi, da sreča na pomolu še koga drugega, kot Francoze. Nekoga, ki govori tudi angleško. Nasploh so tukaj skoraj izključno samo Francozi in prav hecno je bilo včeraj sredi gozdov slišati angleško besedo. Me je en fant v angleščini pobaral za smer in nisem čisto prepričan, če je pričakoval odgovor. Ali pa je čisti zelenec na francoskih tleh.

Zvečer imava na našem pomolu tik ob naši barki še koncert z dudami. In bretonsko zastavo, obešeno na njih. In enaka visi tudi na oldtajmerici, lepi lesenjači. Vesela družba igra, poje in pleše. In zabava cel pomol. No, vsaj nekaj se je danes tukaj dogajalo: Bretonci z dudami!

dude na pomolu

dudam so se pridružili tudi plesalci našega pomola

mlado in staro se je čisto razživelo

ta tip pa ravno toliko, da ni padel v morje,ko se je pomikal sem in tja,ko je fotka dudarje :)

s tole oldtajmerko so prišli dudarji-na ves glas je edino kar je znal v angleščini:we need dollars ...

to je pa naša soseda-ravno pravšnja za našega Jana

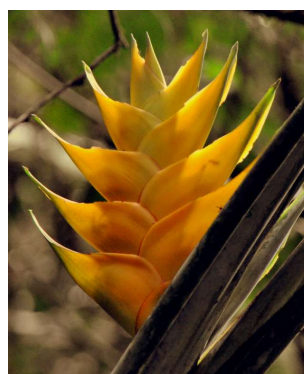
Guadeloupe ima veliko plantaž banan

teh živalic je bilo pa včeraj kar dosti na poti in v gozdu

pa taki ptički so se nama dobrikali

na Guadeloupe zasledila večinoma rumene strelicije

dečva je bila tako razigrana, da te je v smeh popeljala

veš kaj je to?

17. april 2012, torek

Guadeloupe

Danes je oblačno cel dan. Veter je pojenjal, midva pa čepiva na barki in delava, kar se je dela nabralo še iz Slovenije. Ni še videti konca, pa bo že. Še nekaj dni bova sigurno tukaj, potem pa bo potrebno kam naprej. Tukaj so pogoji za delo v redu, je elektrika in internet. In mir. Ne veva pa še, kam bi šla naprej. Malo tuhtava, malo bereva. Tomaž in Lili naju vabita na Antiguo, David in Katja na Grenado, naju zanima pa Dominika, malo manj Martinik in St. Lucija. Tja greva morda zgolj zato, da si ne bi očitala, da nisva bila, ko jih pa že vsak pozna. Tudi na čip-toking je treba včasih misliti, ja. Ampak, kam potem? Morda pa res narediva lok okoli Hispaniole proti Kubi. In se spotoma ustaviva na Španskih deviških otokih in Turkih. Ne veva še. Na Jamajko po zadnjih informacijah ni varno hoditi.

Ma, najbolje, da se spet zabubiva za računalnike in delava. Bo vsaj kaj koristi od slabega vremena. Mogoče bova pa jutri kaj bolj pametna.

kmetijstva in živinoreje je kar nekaj na tem otoku; pa take rebraste krave

tukaj raste kar tako, doma se pa trudimo, da nam uspeva

pa še malo praproti, ki je ena redkih rastlin še iz praprapraprap...

18. april 2012, sredo

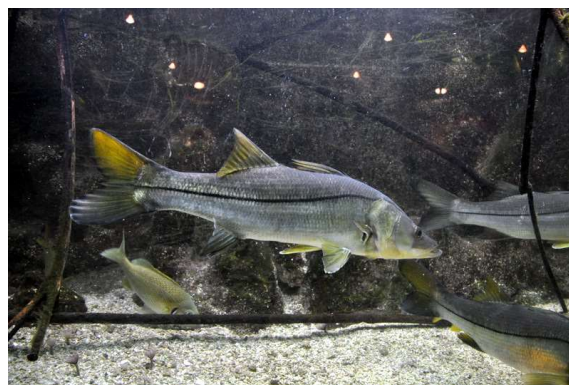
Guadeloupe

Še en delavni in danes tudi deževni dan. Prav primeren za nemoteno delo. Ob močni kavi, jasno. Sicer se oči kar same zapirajo. No, kar nekaj obveznosti je pospravljenih pod streho, kar je tudi v redu. Popoldan dež poneha in delo v kokpitu je čisto prijetno. Dva dni že nisva šla z barke in danes je skrajni čas, da greva malo na sprehod. Če ne drugam, pa do lokalnega šoping mola ali pa na pijačko v kafič. Noge je treba malo pretegniti. Mene spet malo dajejo ledvični kamni in natančno vem, kaj je ustrezna terapija. Škoda, da nimam Coris zavarovanja, tukaj je veliko točeno pivo v lokalnem kafiču po 7 evrov. Ej, ko bi bil zdravstveno zavarovan, koliko bi ga lahko popil...

Proti večeru se le odmajava malo naokoli. Malo prši in zato izlet v šopinglandijo skrajšava in zabremzava pri Aquariumu na koncu marine. Konec marine je po dobre pol ure peš hoje. Malo je marina velika, malo sva pa okoli ovinka hodila. Kakorkoli, nazaj se vrneva po najkrajši možni poti, pa je še vedno skoraj pol ure hoje. Jaz se ogledu akvarija za 11 evrov odpovem, Vesna se pa prešverca mimo mitnice. No, ne odpovem se pivu, ki ga točijo v prijetnem kafiču pred vhodom. Pa sem ga komaj začel piti, ko je Vesna že nazaj. Vse si je ogledala in vse je pofotkala. Tako majhnega akvarija, pravi, da še ni videla. No, še dobro da nisva dala 22 evrov za ogled nekaj rib v steklenih posodah.

lepa ožigalkarka

kar velika fish :)

kot metla za pomivanje po tleh

tale duhec mi je pa stalno švigal pred očmi sem in tja ...da sem ga komaj ujela

gospodje šarkiči imajo kolegij :)

Toneta spet dajejo ledvični kamni, pa je šel sem na terapijo - ampak Coris tega ne krije :(

19. april 2012, četrtek

Guadeloupe

Večino službenih stvari je pod streho, sedaj je končno čas za popravila na barki. Iz Slovenije sem privlekel en kup malenkosti, ki jih moram zmontirati: zamenjati sitkalce za luč, senzor za gorivo, časovni rele, ki sem ga skuril v Dominikani, narediti upgrade polnjenja akumulatorjev in še kakšno malenkost. Same električarske stvari. Upam, da tako tudi ostane in da drekovoda ne bo potrebno štimat. Upam, saj nekaj spet štrajka. Vesna medtem še vedno dela službene stvari. Ni jim videti konca.

Kakorkoli, dan je minil na barki, kot že nekaj prejšnjih. Malo spet planirava kam naprej. In tisto, kar je bilo še včeraj in, je danes out. Bomo videli, kaj prinese čas. Ne glede na vse, pa sva odločena, da jutri le izplujeva dalje. En mesec sva že v tej marini (ok, tri tedne je bila Mala sama) in to je skoraj toliko, kot sva bila v Izoli. Res je čas, da greva dalje.

Zvečer je nekje v daljavi nevihta. Dva ali tri bliske vidim in enkrat celo slišim grmenje. To je tretjič do sedaj, odkar plujemo z Malo (Jadran ne šteje, jasna stvar, tam je to vsak dan). Nobena nevihta ni bila toliko blizu, da bi se videla strela, le odsev na nebu jo je naznanil. Vse ostalo so pa neškodljivi nalivi. In ti so vsak dan! No, skoraj vsak dan. Neviht se najbolj bojim od vseh naravnih nesreč. Toliko elektronike, kot jo imam in toliko, kot sem odvisen od tega - in vse je lahko v delčku sekunde preteklost, če se inducira dovolj močan tok v priponah. Neugodno...

takole dežuje vsake toliko časa vsak dan

niso karibi samo sonce

narisana zgodovina na cestnih zidovih

tudi moste poslikajo, da niso tako dolgočasni

20. april 2012, petek

Guadeloupe

Danes naj bi dokončno izplula. Pa nisva. Ponoči se je spet zamašil rezervoar za waste water in brez sekreta ne greva nikamor! Vse je potrebno razšraufat in potem najprej vlijem notri liter solne kisline, upajoč, da bo zadeva rešena. Pa ni. A-ja-ja-jaaaaah! Danes bom očitno do vratu v dreku. Plan B. Brikat je treba fekalijentank, ni druge. Že šoping solne kisline za nefrancosko govorečega človeka je pravi podvig (hvala, google za zvočni prevod!), kaj šele nabava cevi, ventilov in ostale šare. Iz ene čendlerije me pošljejo v drugo in tam je človek s katerim se da pogovoriti. Super! No, na zalogi na žalost nimajo nič od tega, kar potrebujem in odločim se za plan C. Tukaj provizorično poflikam toliko, da ga bomo lahko srali, potem se pa ustaviva na St. Maartenu in tam nabaviva upgrade kit. In samo za nekaj malega (napačne) cevi in dve objemki mi vrli francoz z znanjem angleščine (v edini čendleriji, kjer to imajo) pobere forti-for-juro-pliz. Ok, saj bi se lahko usedel na bus in dvakrat prestopil in se zapeljal v njihovo varianto Bauhausa in potem bi bilo le for-juro-pliz, ampak niti ne vem, kje to je, niti nimam časa in volje. In čendlerist to ve.

Vesna se je medtem spravila nad pranje palube, perila in podobnih stvari. Ko ob dveh končam, je odločitev jasna. Še en dan bova tukaj. Šoping hrane in pijače je na vrsti jutri. In nocoj greva na večerjo k piratom. Vmes sicer pade kot ideja tudi kitajska varianta, na koncu pa le prevaga zdrav razum - lobster in mahi mahi premagata rezance in raco. In ceha vsega ni dosti višja od par metrov cevi...

hm le kaj je to?

a sedaj že veš?

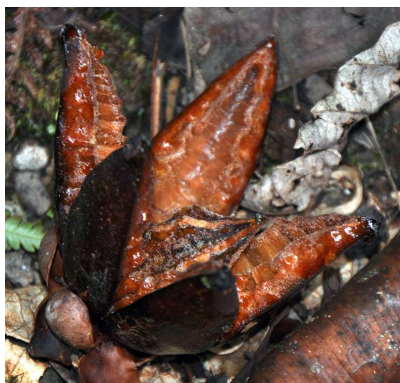
no, tale sadež sem kupila in lupina grenka, vsebine pa ni ... nimam pojma kako se uporablja - kdo ve?

21. april 2012, sobota

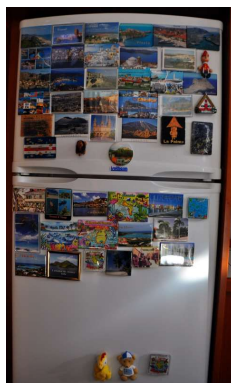
Guadeloupe

Spet sva si premislila in nisva izplula. Dopoldan mine Vesni v službenem delu, meni v popravljanju elektrike. Od Dominikane dalje, ko sem nekaj skuril, mi ne dela, kot bi moralo. Danes sem ugotovil, da je še eno stikalo zanič. Tukaj ga niti ne bom poskusil iskati, morda kdaj kasneje. Sedaj sem kar provizorično naredil in za nekaj časa bo.

Sredi dopoldneva se spet začne današnja deževna doba. Dežuje? Ne, uliva! In to tako močno in tako vztrajno, da niti za pomisliti ni, da bi lahko izplula. Pravzaprav dežuje cele dneve že od torka dalje. Res prava deževna doba. V dingiju se nabere vsaj sto litrov vode, čeprav je iztok odprt in voda sproti izteka. Zadnji konec zato malo spustim, da gre hitreje ven (kot notri). Kakorkoli, nisem blesav, da se v dežju in bonaci voziva do naslednjega otoka. Manjana. Če ne bo spet deževalo. Lahko bi šla sicer na sidro pred marino in bi prišparala deset evrov. In bila brez elektrike in brez neta? Kar tu ostaneva še čez noč. Vesna se zmeni na recepciji in gre v trgovino in to je vse, kar se nama je danes dogajalo. Jaz niti stopil nisem na kopno.

ko se storžek odprenekaj popastega :)

naš hladilnik: prvi sklop do vklj. Cape Verde, drugi sklop karibi kar nekaj sveta je že videla Mala

naša marina

22. april 2012, nedelja

Guadeloupe - Marie Galante

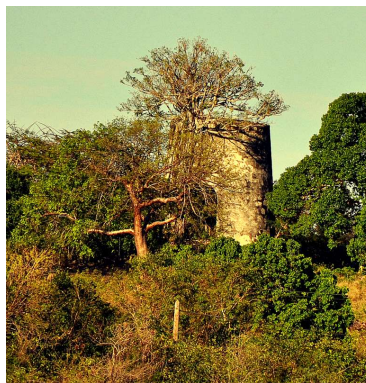
Ju-hu-hu, počitnice so tu! Danes gre zares. Ob šestih začnem in do devetih končam še zadnji upgrade programov. Pravzaprav to niti ni bilo nujno, je bila pa bila prilika, da jih naredim, če sva že prizemljena in vedriva na mestu, kjer imamo net. In potem se končno poslovimo od marine, ki je bila Mali dom celih 32 dni. Za kak dan sva sicer falila rekord. Še vedno ga drži Izola. Časovni. Cenovnega pa itak - no, ta še zdaleč ni bil v nevarnosti.

Čeprav je zjutraj (spet) deževalo in tudi med plovbo naju najde par kapljic, je dan čisto ok. Lahko bi rekel celo lep. Neprimerno je lepši, kot zadnji teden. In končno tudi plujeva. Se premikava! Današnji cilj je Marie Galante, otok kakšnih 20 milj južno od Point-A-Pitre. Desetkrat več prebivalcev ima, kot kakšna karibska država, pa spada pod Guadeloupe. Kdo bi to razumel. Sidrišče je kičasto. Samotna plaža s turkizno vodo, belo mivko in palmami v ozadju. V zalivu nas je kar nekaj barki, no preko noči ostanemo le trije. Ostali so nedeljski izletniki, lokalci ali pa čarteristi.

Vesna je takoj v vodi, jaz pa obležim v kokpitu s pipo in pivom. Sigurno je vsaj dva meseca, ko sem jo nazadnje prižgal. Potem pa dingi v vodo in na obalo. No, proti obali. Po minutki vožnje je motor kaput. Ah, ja. Ne mi nalagat dela, Mala, ne že spet! In to motor, ko res nimam pojma, kako se ga popravi. Pa priveslava do barke, se zveževa in knjigo v roke. Potem pa šraufenciger. Pa gledam eno, zamenjam drugo, se čudim tehniki in po krepki uri neuspešnih poskusov, razstavim in spucam še fergazer in - eureka. Motor dela, torej je potrebno zakuriti roštilj. Logično. In na roštilju speči kakšno malenkost. In po večerji gledat zvezde. Ej, koliko jih je! In pri tem zaspati...

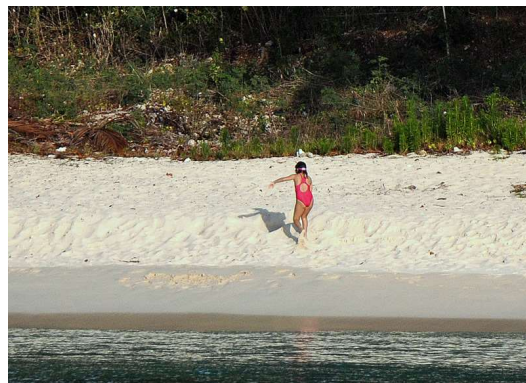
po dobrem mesecu bivanja Mala zapušča Bas du Fort Marino

pogled iz barke na bivši mlin na veter (Marie Galante)

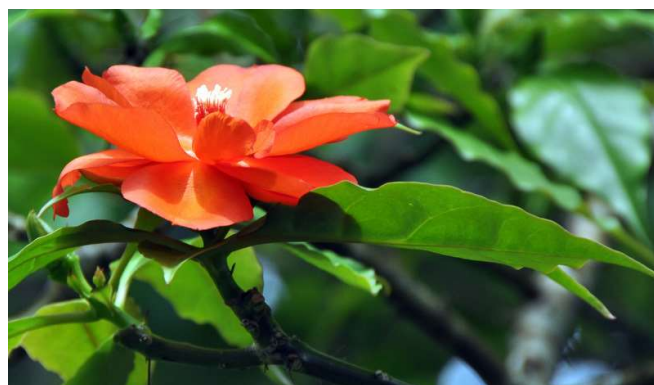
plaža kot se spodobi

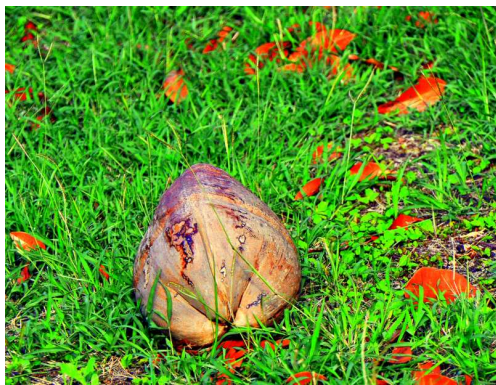
peščena mivka je za otroke vir poln iger in domišljije

sto peklenščkov... pa spet ni motor vžgal !

tako močno kontrastni grmi

včasih moraš kar paziti na svojo glavo

23. april 2012, ponedeljek

Marie Galante

Jutro je čudovito! Po dnevih nenehnega dežja, končno sončno jutro. Skok v vodo in nato pucanje barke. Še iz St. Maartena je bok zapackan od izpuhov Masquerade. Do sedaj ni bilo niti volje in še manj časa. Sedaj je pa zgleda že prepozno. Samo z detergentom in gobo ne gre. Drgnem in drgnem, pa še vedno ostajajo madeži. Pustimo to, gremo raje malo na obalo. Z dingijem.

E, neče! Peljemo se sicer sto ali dvesto metrov in nato motor crknjot. A-ja-ja-jaaah! Pa nazaj na Malo in pucat fergazer. Koliko lažje je sedaj, ko vem, kaj je narobe. In potem iz tanka iztočim še nekaj vode in sedaj menda bo končno v redu. Zgleda, da se je v tem mesecu naredilo toliko kondenza v rezervoarju, da imam sedaj probleme.

No, v tretje gre rado. Prideva na obalo, na belo karibsko mivko s palmami in mizami in roštilji kot infrastrukturo. Lepo. Kljub napisom v stilu: "Pozor, kokosovi orehi padajo!". In vroče je tukaj! Šele sedaj občutim bistveno razliko med barko in plažo. Sem že malo pozabil, kako je to. Pa na sprehod. Vesna se hoče nekaj pogovarjat s kravo, ki se pase ob cesti, pa je

rezultat le bežanje pred rogovi. Krava na njen muuuu ni nič odgovorila, le v stampedo proti vsiljivki se je pognala. Verjetno se je zbala konkurence na pašniku. Že tako je reva suha, kaj šele bo, če ji Vesna poje vso travo. No, zato pa nima nihče nič proti, če nabere mange, ki so popadali z drevesa. Vseeno bolje mangi, kot trava...

Popoldan se prestaviva miljo južneje pred vasico Port Louis. Kar nekaj bark je tukaj zasidranih. Danes ne greva na kopno, morda jutri. Roštilj in spat. Vsaj naspala se bova za nazaj.

osamljen zaliv in midva v njem

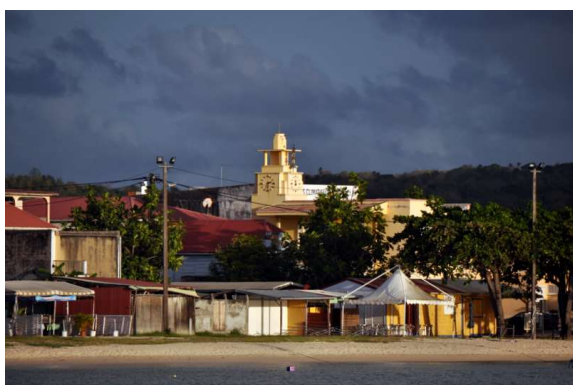
bivši mlin na veter

majhen otoček sredi morja pred nevihto

in otoček po nevihti :)

mestece Saint Louise

mirno mesto

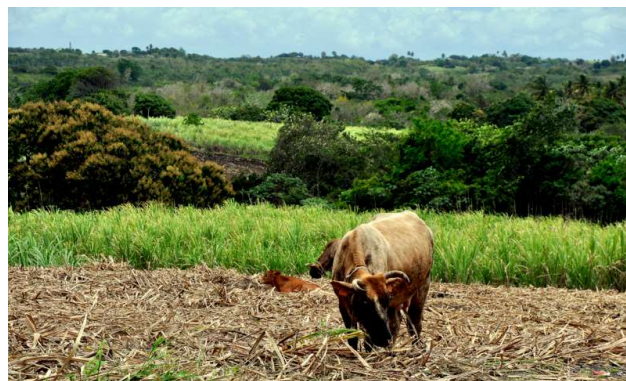
mama z mačeto mašira naokoli (prišla z njive sladk.trsa)

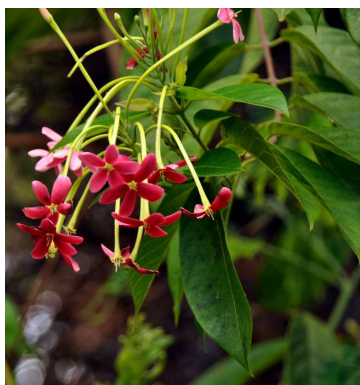
moja pina colada (spet ni v ananasu, pa čeprav na guadelupe rase!) in Tone ob prebiranju menija

tovarna predelave sladkornega trsa znotraj

ogromna polja sladkornega trsa in polno koščenih krav

pa še malo rožic

sadež užiten !

24. april 2012, torek

Marie Galante

Jutro je kislo in pade celo nekaj kapljic dežja. No, jutro za naju je do sedmih zjutraj, potem je dopoldne. In dopoldne je lepo, sončno. Podelava službene zadeve, pozajtrkujeva in oddingirava na obalo. Kar prvemu rentarju narediva kšeft. Za 35 evrov se bova en dan vozila naokoli. In greva, oborožena z zemljevidom, Lonely Planetom in zdravo kmečko logiko.

Najprej v destilarne ruma (zato je potrebna zdrava kmečka pamet). Te ne gre izpustiti. Pomemben podatek je tudi, da so odprte samo do enih popoldan. Zatorej panika in po najkrajši poti do njih. V treh se ustaviva - toliko jih tudi je odprtih za javnost na tem otoku. Ogledi so nekaj posebnega. V primerjavi z ogledi pivovarn ali destilarn viskija, je tole pravi balzam za pivce. Ok, jaz sem šofer. To je bila doslej največja napaka, storjena na Karibih. Ampak. Teoretično sem pa vseeno užival. Vse destilarne namreč nudijo ogled, degustacijo in šoping. Do sem vse lepo in prav. Ampak, zakaj so toliko boljše od destilarn viskija na Škotskem? Enostavno zato, ker degustacija (a) ni vezana na ogled, (b) ni vezana na nakup, (c) ni časovno omejena in (d) ni količinsko omejena. Z drugimi besedami, tukaj ga lahko žingaš zastonj. In to že od sedmih zjutraj dalje (in na žalost le do enih). Keber bi se zgrozil. No, na srečo smo šest ur za Kebrom in ni panike. Panika je le

zaradi moje nerazsodne odločitve, da sem pristal, da bom šofer...

Ogledu destilarn sledijo druge (manj pomembne) svari. Ogled same pokrajine. Pravi balzam za delovnega človeka. Pokrajina je nižinska in zelo kmetijska. Večino zemlje je obdelane (in spet večina od tega je zasajena s sladkornim trsom - za rum). Na neobdelanih delih se pasejo krave. In pred hišami so privezani črni pujsi. Bravo! Kakorkoli, končno otok, ki se ukvarja še s čim drugim, kot le s turizmom. In lepo je to videti. In lepo je to tudi občutiti. Tukaj nimam občutka, da sem molzna krava, ampak človek. Če bi znal še francosko (ali oni angleško), bi bil to sigurno daleč najboljši otok na tem koncu Karibov.

Zapeljeva se še v (za moj okus) izredno lepo ribiško vasico Capesterre z lepo plažo (z belo mivko in palmami za reefom, že kar malo kičasto) in prijetnimi gostilnicami ob plaži. V eni pojeva marlina v marinadi in mahi mahi v kokosovem mleku. Oboje servirano v posodi, ki je sredi solate - vse skupaj torej v še eni, večji posodi. No, če ananas, papaja, pomaranča in podobne stvari sploh štejejo za solato. Odlično, vendar ne ravno zastoj. Na koncu naju je skupaj s cocktaili in pivi stalo dobrih 40 evrov. A je bilo vredno.

Pa v Grand Bourg, kjer naj bi bila marina. Tako piše v pilotu. In ko sva ravno tukaj, preveriva. No, tisti, tako lepo opisani pontoni z vodo in elektriko so le plod avtorjeve domišljije. Razen valobrana, ni nič. Grki bi temu rekli Works in Progress. Zato pa nabaviva nekaj stvari v trgovinicah, ki jih je kar nekaj - jasno glede na majhnost mesteca. Simpatično mesto.

Otok je tako majhen in relativno raven, da se iz juga nameniva naravnost na sever. Vmes sicer iščeva Pointe du vue, pa ga ne najdeva. Zato pa najdeva divje klife z naravnim kamnitim mostom in valovi, ki se lomijo v vzhodju. Impozantno!

Ta otok ima ene lepših plaž, kar sva jih videla do sedaj, reefe in divje klife ter razgibano poljedelsko notranjost. In destilarne! Ampak, kar je najbolj pomembno: ne sprejema kruzeric in avio turistov. Tukaj ni masovnega turizma in instant turistov. Tistih nekaj hotelov, kar jih premore, se nafiła z ljudmi, ki vedo, po kaj so prišli sem. Da ostanejo ljudje in ohranijo svoj mir. Kilometerske plaže z belo mivko gostijo na višku sezone le po nekaj ljudi. Podobno, kot na delih Tobaga. Povsem izvedljivo je, da imaš nekaj sto metrov (čudovite) plaže samo zase, če si to želiš. In to šteje!

pogled na vasico Capesterre

takole nalagajo trs in ga drobijo

eno šilce je pa poizkusil tudi kapitan

tukaj sami črni pujsi na verigi pred hišo :)

aktivna tovarna predelave trsa v rum !

če ni žoge, je pa kokos

nekateri gojijo sladkorni trs, drugi pa elektriko :) - cele njive so bile polne kolektorjev

work in progress - marina v Grand Bourg

nekaj ostankov starega mesta Grand Bourg

nekdanja tovarna predelava sladkornega trsa

naravni most

klifi

25. april 2012, sredo

Marie Galante - Les Saintes

Jutro je lepo, danes bo lep dan. Avto imava do enajstih, zato najprej še enkrat naokoli. Ja, prav žene naju pogledat še kakšno stvar. Pa sva za muzej prezgodnja. Destilarne resda odpirajo za pokušino že ob sedmih zjutraj, muzeje pa ob devetih. Hic! No, si pa zato ogledava (in Vesna tudi pofotka) ostanke starega posestva. Tovarna za predelavo sladkornega trsa na eni strani griča, razkošna rezidenca s pogledom na široko okolico in morje v daljavi na vrhu le-tega in borne barake za sužnje na drugi strani. Nadaljujeva s še nekaj ogledi in potem zaključiva. Napolnim še kanto z bencinom za dingijev motor. Tretjič do sedaj, vsakič po deset litrov. V Izoli, na Tobagu in danes tukaj. Res ni prav požrešen tale motorček. Če bi še na vodo hotel delati, bi bil pa sploh-in-oh.

Malo pred drugo izplujeva. Smer Les Saintes. Veter imava ugoden, polkrma 4-5 Bf, ne more biti lepše. In brez napora naju Mala hitro pripelje na cilj. Les Saintes so mi opisovali kot must see. Tole, kar vidim je, blago rečeno, razočaranje. Skoraj gol otok, iz črnih in temno sivih dolgočasnih vulkanskih kamnin, porastel le z grmovjem res ni nekaj, kar si jaz želim videti. No, vsaj na tem koncu je tak, da ne bom sodil prehitro. Še vedno mi ostaja upanje, da je drugje lepše. Tudi plaž ni, nekaj malega pred hotelskim kompleksom mi smrdi na umetno navoženo mivko in v ozadju definitivno umetno posajene palme.

Sva pa zato v zalivu skoraj sama. Vsega skupaj štirje smo in od tega je poleg naše živa le še ena barka. Pozitivno presenečenje, pričakoval sem neprijetno gužvo, podobno kot na BVI. Pa je vsaj v tem zalivu lepo mirno. In še morje v plitvem zalivu je nesramno toplo, že dolgo nisva plavala v tako topli vodi. In nesramno dobro diši tudi z najinega roštilja. Dva red snapperja se pečeta, vsak zase za eni dve normalni porciji. Na žalost na dalmatinski način, torej v kosu z vsemi kostmi vred. Preden ga pojem, je, jasno, že čisto mrzel. Cena (v francoski trgovini!) je bila smešnih 9 evrov za kilogram divje ribe ranga zobatec. Hja, tukaj ribe s kostmi niso ravno cenjene, če bi kupila fileje, bi bilo precej dražje. No, vsaj omaki, ki jih je pripravila Vesna so poživitev, kreolska in kokosova, sta poleg ribe.

Zvečer se malo poigram z Mobitelovo SIM kartico. Upam, da bom mogoče uspel s prenosom podatkov po dva evra na MB, dokler sva še v Uniji, pa iz te moke ne bo kruha. Očitno podatkovnega roaminga tukaj Mobitel nima. Bova kar lepo plačevala po krepkih deset evrov za MB Inmarsatu, ni druge. O WiFiju v zalivu, jasno, ni ne duha ne sluha. Francija je to, del tehnološko visoko razvite Evropske Unije. No, pa saj ga v Piranskem zalivu tudi ni...

hiše sužnje - Habitation Murat

včasih veliko posestvo s proizvodnjo ruma, danes muzej

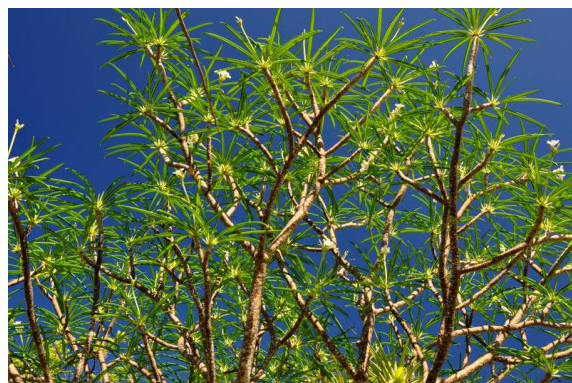
graščina kjer so živeli lastniki-posestvo je res ogromno!

stavba zelo dobro ohranjena

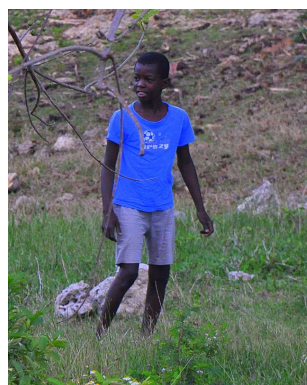
menda so se tudi bojevali

visoko drevo, neka vrsta pri nas poznane dracene

petelinji greben, če se ne motim... prvič ga vidim posajenega na karibih

v pričakovanju žoge :)

Mlin de Bazard

že otroci znajo uporabljati mačeto

pogled iz najvišje točke otoka Marie Galante

Les Saintes - zaliv Marigot

26. april 2012, četrtek

Les Saintes

Zjutraj mi kar nekaj ni jasno. Glede na sosednjo barko smo postavljeni enako, glede na obalo pa se nama z Vesno zdi, da ne. Bolj, ko gledava, bolj se čudiva. Dobro, veter je spremenil smer, samo toliko verige v vodi pa spet nimava. In sidro včeraj je prišlo v redu na globini treh metrov. Kakorkoli, prostora je dovolj in do obale je tudi še kar nekaj, tako da se ne sekirava in v miru pozajtrkujeva. Zato pa zagrabi panika sosedu. Ko vstaneta, se urno presidrata. Aha, torej naju je očitno oba odneslo. Ponoči se je veter obrnil in val se je valil v zaliv. Očitno je bilo to in še močni refuli dovolj, da nama razmaje sidro. Prižgem instrumente in preverim. Ja, okoli sedemdeset metrov drugje sva, kot sva bila sinoči.

Pa se še midva presidrava. V sosednji zaliv, kjer je glavno mesto. Glavna vasica, bolje. Tukaj je bojišče in temu primerna gužva. Kar malo se nama povesejo žnablji, ko to vidiva in malo celo tuhtava, če ne bi vse skupaj raje preskočila. Pa se vseeno ustaviva. In zdingirava na obalo. Jasno, v drugem poizkusu, v prvem se vrneva in (sedaj že rutinsko) spraviva vodo iz uplinjača.

Vasica me spominja na grške na kakšnem manjšem, a bolj turističnem otoku. Tudi otok je podobno brez prave vegetacije, kot so grški Egejski otoki. Vasica pa: ena ulica in okoli nje vse polno gostiln, kafičev, suvenirdžinjic (teh je največ!), trgovin in podobnega. Celo cimerfraje sem zasledil, kar je za Karibe nekaj res neobičajnega. Malo se sprehodiva v opoldanski vročini, pa se v japankah po treh urah špancieranja le spametujeva in vrneva na barko. Vasica je name naredila čisto drugačen vtis, kot otok sam. Prav simpatična je in z veseljem bi sedel na rivi in pljuckal pivo, če ne bi bilo eno po sedem evrov. To je pa vseeno malo preveč, še posebej, ker vem koliko, ko pumpa potegne, ga potem tudi spijem. Saj, eno sem (dvakrat po pol, če sem natančen), to je bilo pa tudi vse. In izza mize sem opazoval (neatraktivne) ribiške čolne - take imajo naši dopustniki za gliserje, s katerimi se vozijo iz zaliv v zaliv. Ampak, za temi čolni je pa hiša v obliki ladijskega kljuna. Pomembna hiša. Edini zdravnik na otoku živi v njej.

Večerja z roštilja. V dobri veri je bila kupljena govedina, jeva pa ovčetino. Iz Nove Zelandije. Ah, francoščina... In polno skledo solate, celo meni paše solata v tej vročini. In najini bambusi so več ali manj voda, vina in oranžade je zgolj za vzorec. In so veliki in jih je veliko. Tekočino potrebujeva. Tukaj je sedaj sonce opoldne že skoraj v zenitu in kar pravo poletje za naše razmere.

v ozadju Guadelupe, Tone žal spet šraufa motor

center mesteca

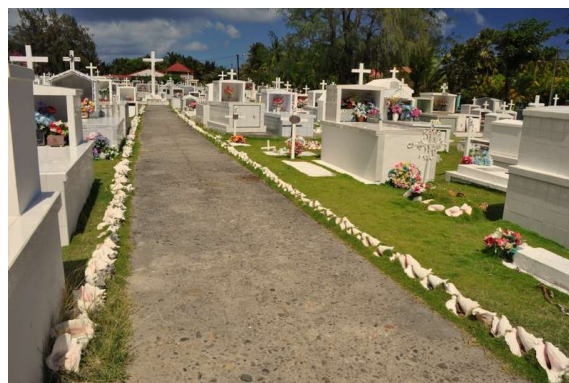
urejen park s klopami

simpatična ročno naslikana tabla

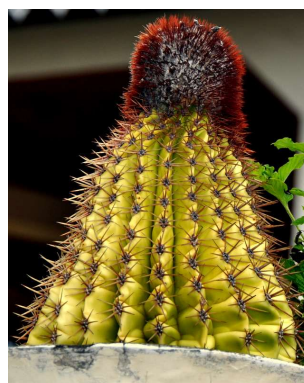
večinoma so hiše zelo urejene in slikovite

potka označena s školjkami (lambi, conchi)

nekateri tudi imajo cel grob prekrit s školjkami

odštekan kaktus

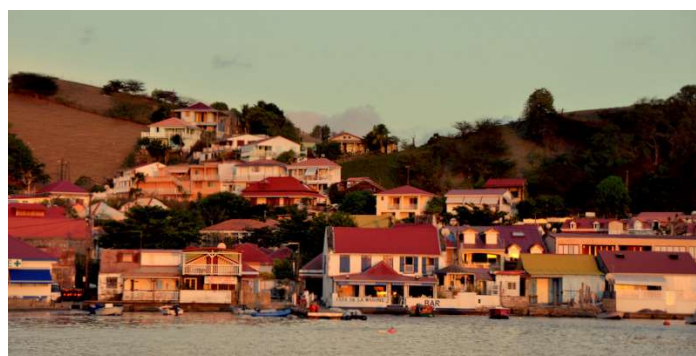
zidana cerkev z lesenim turnom, ki vsakič k maši zvoni !

dohtar si je naredil hišo v obliki ladje

pogled na mestece iz zaliva ob sončnem zahodu

pa še ena

27. april 2012, petek

Les Saintes

Vesna se loti dedevejev, jaz grem malo po otoku. Dokler še ni prevroče. Vsaj mislim si tako. Najprej na Fort Napoleon. Do vrha vzpetine je iz luke slabe pol ure, prijeten sprehod. In dober razgled na zaliv. Utrdba je dobro ohranjena. Ali pa dobro restavrirana, ne vem. Notri je muzej, ki v kleni francoščini opiše vse kar Francoze zanima. Če mi kaj ne bi bilo jasno, mi že na vhodu povedo, da lahko proti doplačilu najamem (samo) francosko govorečega vodiča. In to slednje se jim zdi čisto logično. Ah, ja... No, nekaj se da izluščiti tudi iz slik, tako da vsaj sprehod po sobanah z eksponati ni čisto brez veze. Sem bil na začetku sam samcat, potem je pa kar naenkrat postala gneča. Pogled pred vhod pove vse. S kombiji dovažajo izletnike iz ferijev, ki vsak dan večkrat povezujejo Guadeloupe in Les Saintes. Če že ni kruzeric...

Sledi sprehod na drugi konec otoka. Naslednje pol ure je to. Najprej vržem en uč na zaliv, kjer sva bila sidrana prvo noč, potem grem do zaliva - narodnega parka. No, plaža je lepa, zaliv je povsem zaprt z reefom in brez vala. Mivkasta plaža pa je globoko porasla s kokosovimi palmami. Lepo. In sedaj pride na vrsto komentar iz začetka. Ne drži, da še ni prevroče. Pivo tekne in na moje presenečenje je tukaj (mali) Heineken le po dva evra. Eden ni nobeden...

Popoldne je moj šiht. Šparava z energijo in se šihlava za računalniki. Itak je plačan samo en internetni dostop in še ta dela precej počasi. Če si ga deliva preko WiFi routerja pa sploh. In popoldne se sprevrže v večer. Tukaj ostaneva še eno noč. Vesni sicer ni prav, ampak to je edini način, da lahko delava preko neta.

Mala v zalivu

pogled na zaliv

pa še drugo sidrišče

ferryjev kolikor hočeš

znotraj utrdbe

utrdba je dobro ohranjena

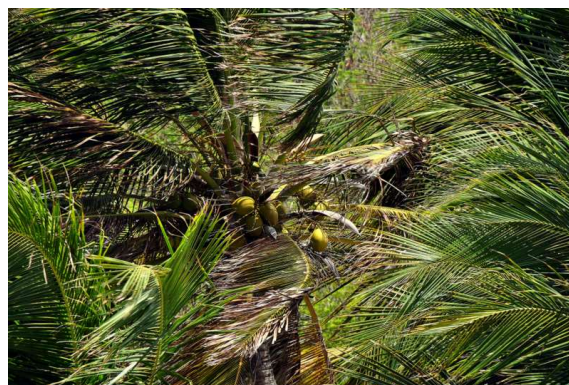
palme, peščena tla

lepa plaža

tega ogromno plava po površju morja in potem konča takole na plaži

pazi na glavo

nagačene ribe v muzeju utrdbe

pogled iz palminega gozda na morje

28. april 2012, sobota

Les Saintes - Guadeloupe

Še zadnji maili, odklop od strežnika v Ljubljani in adio net. Odveževa se z boje in greva v zaliv. Tale otoček naju ni navdušil. Disneyland vasica je ok (res me v marsičem spominja na grški Meganisi), ostalo je pa čisto brez veze. Vključno s plažami. No, ona zaščiten, pred katero se ne sme sidrat, je izjema. Drugje je pa mivka blatna in daleč od koralne karibske bele mivke iz sosednjega otoka. Pa še plaže so majhne in nabasane z ljudmi. Neobičajno gužvaste so za Karibe. Morda bo v zalivu na sosednjem otočku pol milje stran kaj bolje?

Pa ni. In za povrhu so nama pol minute prej zasedli zadnji prosti boji. Poskusiva še dva zaliva, pa sta sidrišči popolnoma polni ali pa preveč roli. Plan B. Guadeloupe. Orcava celo popoldne in malo pred mrakom se zasidrava pred otočkom Ile du Gosier. Sidrišče mi zgleda dobro in relativno prazno. Bomo videli, kako se bo obneslo ponoči, ko je napovedanih 6 Bf.

Pa papajo za predjed in roštiljado za glavno. Danes je poseben dan. Mala je stara natanko eno leto. Točno pred letom dni je bila v Izoli splavljena. In v tem prvem letu je naredila skoraj deset tisoč milj! No, v desetih mesecih točneje, dvakrat je bila po en mesec v marini. V Izoli in na Guadeloupe. Kar nekaj stvari se je pokvarilo in še več jih je zdržalo brez pripomb. Vse, kar se je pokvarilo, je popravljeno. To je pomembno. Mala je v dobri formi in mislim, da nas bo lahko še dolgo varno vodila po svetu.

zaliv primeren za roštilj :)

simpatičen otoček Ile du Gosier...

...na katerem se zvečer prižge svetilnik

29. april 2012, nedelja

Guadeloupe

Ponoči je tako močno pihnilo, da je reef odneslo iz role v jamboru. Hja, vzrok je bil verjetno drug, dejstvo pa je, da sem ponoči štrik našel odvezan, ko sem šel preveriti, kako je s sidranjem. Močno je vleklo, Mala pa je bila kot zacementirana v tla. Dobro, v nadaljevanju lahko sledi miren spanec. Štrike bomo rihtali jutraj.

Pa jih ne morem! Sneti je potrebno glavno jadro. No, za silo lahko poflikam tudi brez tega, odviti bi moral pa vijak, ki ga ne morem. Nikakor. Kljub celemu nalivu raznoraznih sprejev, ki jih revež doživi z moje strani. Ne gre in konec. Ok, s tem se bomo ukvarjali popoldan ali pa morda celo šele na Antiqui. Da bi tukaj jutri (ponedeljek med nedeljo in praznikom) dobil koga živega, ki bi bil celo takoj pripravljen poprijeti za orodje, je iluzija. Bova pa malo motorirala in malo genirala priti Antigui.

In sidranje pred marino, meni tako znano marino. Bas du Fort. Clearance se tukaj naredi najenostavneje in ker nama je marina celo ob poti, je izbira logična. Ampak. Če sva se z Darkom sidrala trikrat in nama sidro ni prišlo, se danes sidrava z Vesno 7x (z besedo: sedemkrat) in šele tretji free fall način z ravno prav (ne malo!) hitrosti barke skozi vodo obrodi uspeh. Zakleto sidrišče za naše sidro, zgleda. Blato je precej ilovnato in ga delta ne prebije. Kakorkoli, sledi (mokra) vožnja z dingijem v marino po očiščenje in nato Vesna v market, jaz pa na pivo in net...

In potem še nekaj pojeva in nazaj na Malo. Popraviti je treba jadro in elektriko za slano pumpo (spet). In (spet) nama crkne motor in spet iz vplinjača iztočim vodo. Sedaj mi je pa počasi tega dovolj! Od kod le se jemlje vsa ta voda v bencinu?! Kakorkoli, dan se konča uspešno tako s popraviлом elektrike, kot s popraviлом jadra (ok, ga bo treba sneti, zavrteti rolo in nazaj dvigniti, da bo kot novo, za jutrišnje jadranje pa bo le dovolj. Upam.

danesh pa na takem sidriščem... bljak

v ozadju mesto

spredaj pa "žirafe"

30. april 2012, ponedeljek

Guadeloupe - Antigua

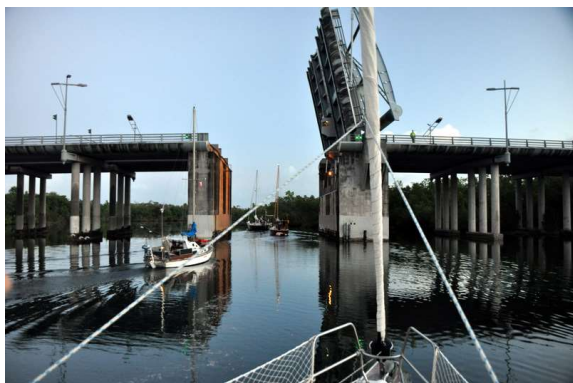
Ob četrč čez štiri - auf! Ob petih odpirajo most in takrat morava biti pred njim s prižganimi lučmi. Pravzaprav četrč ure prej, samo - par minut pred peto bo tudi v redu. Pa malo kolovrativa, potem se trudiš še sidro potegniti iz blata - matr je prišlo! In na koncu ugotovim, da do mostu sploh ni tako blizu. Gas do konca in greva. Ampak. Pred peto, da sva tam - ni šans. Zamudila bova, Ne da se čarati. Če ne bo nikogar drugega do časa s prižganimi lučmi bo sranje. Saj, če pridriva par minut po peti, bova že še prišla skozi. Če pa mi mosta sploh ne odprejo, potem bo potreben pa plan B. Pa sploh nimam ideje, kaj bi to plan B lahko bil.

Plan A je zadostoval. Nisva sama, pet se nas pelje po reki skozi otok. Dani se že, tako, da je vse skupaj precej bolj prijetno, kot zadnjič. In tudi plovba skozi reef je podnevi. Potem pa jadra gor in gremo via Antigua. 5 Bf bočnega vetra odlično požene Malo proti severu. In to s skrajšanimi jadri. Po pol ure s povprečno hitrostjo 8,5 kt, še dodatno skrajšam in barko upočasnim na slabih 8 vozlov. Povprečno. To pomeni, da je na instrumentu, ko sem nanj gledal (itak pogleda človek takrat, ko pričakuje dobre cifre) bilo večinoma okoli 9, tudi 10 vozlov. In bočnega vala je bilo kar nekaj. Ko sem stal v kokpitu in ko je bila barka v dolini, je bilo okoliško morje precej nad mojo glavo - otoka takrat jasno niti v sanjah ni videti.

Namesto po planu ob dveh popoldne, smo na Antigui malo čez dvanajsto. In danes smo naredili 50 milj. Že od daleč vidiva ogromno jader. Antigua Sailing Week je in to je na tem koncu sveta pomembna regata. Meni je na žalost samo motnja. Zaliv je krcato poln bark, nič kaj prijeten pogled ni na to. Prostor, ki ga najdeva, je precej oddaljen od dingi pontona kar pomeni za nas dolgo vožnjo na kopno. Če bi imel močnejši motor, bi bilo čisto drugače. Za Mediteran sem kupoval zadevo in nisem imel niti najmanjše predstave, da bo to tukaj problem. No, kaj čem, tako sedaj je. Pogled pod barko mi pove, da se tukaj kopal ne bom, pogled na obalo pa, da gre spet za en slabo poraščen in vegetacijsko zame nezanimiv otok.

Pa na customs in immigration. Samo kapitan gre lahko na kopno, dokler postopek ni končan, tukaj se ni za zajebavat. Baje. Sam sem in razen izpolnjevanja silnih papirjev, je vse hitro končano. Me pa uradnik premeri s pogledom, ki se mu še posebej ustavi na mojih japankah. Ni kaj, bo se le treba drugače oblačiti. Srajca, dolge hlače in čevlji za vsa srečanja z oblastmi. Hvala bogu, da vsaj kravata ni zahtevana.

Popoldne delava in zvečer sledi srečanje z Lili in Tomažem. Pa nekaj popijemo in nekaj pojemo in ura je skoraj polnoč. Prijeten klepet opravimo kar na barki, nikomur se ne ljubi na kopno.

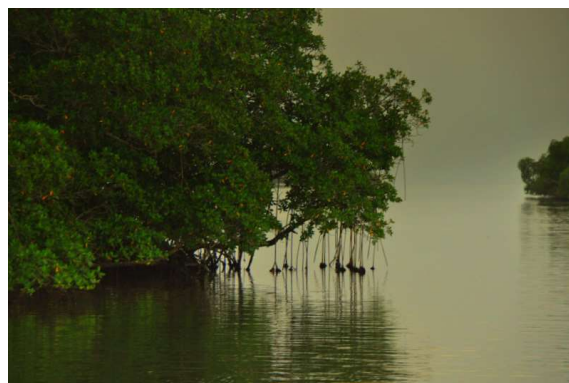
zelo ozek prehod

ampak uspelo je ! za katamarane pa ni ravno dovolj široko

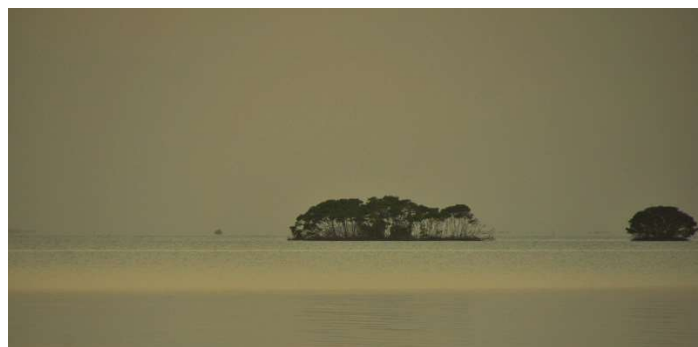
med mangrovi četica pelje

mangrove naredijo "ulice"

in jutro se počasi prebuja

otoček na poti

sonce se počasi dviga iznad mangrov

na označevalnikih poti ptiči malce počivajo

v morje vrgla mandeljne z žužki in ptiči so ponoreli

pogled na English Harbour

jadronic nešteto v zalivu